

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)
της 14ης Μαρτίου 2006 *

Στην υπόθεση C-177/04,

με αντικείμενο προσφυγή του άρθρου 228 ΕΚ λόγω παραβάσεως, η οποία ασκήθηκε στις 14 Απριλίου 2004,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους G. Valero Jordana και B. Stromsky, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Γαλλικής Δημοκρατίας, εκπροσωπούμενης από τον G. de Bergues και την R. Loosli,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους Β. Σκουρή, Πρόεδρο, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas και K. Schiemann (εισηγητή), προέδρους τμήματος, R. Schintgen, N. Colneric, S. von Bahr, J. Klučka, U. Lohmus και E. Levits, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: L. A. Geelhoed

γραμματέας: M. Ferreira, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 11ης Οκτωβρίου 2005,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 24ης Νοεμβρίου 2005,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με την προσφυγή της, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

— να διαπιστώσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία, μη λαμβάνοντας μέτρα για την εκτέλεση της αποφάσεως της 25ης Απριλίου 2002, C-52/00, Επιτροπή κατά

Γαλλίας (Συλλογή 2002, σ. I-3827), σχετικά με τη μη ορθή μεταφορά της οδηγίας 85/374/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Ιουλίου 1985, για την προσέγγιση των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών σε θέματα ευθύνης λόγω ελαττωματικών προϊόντων (ΕΕ L 210, σ. 29), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 228, παράγραφος 1, ΕΚ,

- να υποχρεώσει τη Γαλλική Δημοκρατία να καταβάλει στην Επιτροπή, στον λογαριασμό «Ιδιοί πόροι της Ευρωπαϊκής Κοινότητας», χρηματική ποινή 137 150 ευρώ για κάθε ημέρα καθυστέρησης εκτελέσεως της προαναφερθείσας αποφάσεως Επιτροπή κατά Γαλλίας, από της δημοσίευσής της παρούσας αποφάσεως μέχρι την εκτέλεση της εν λόγω αποφάσεως Επιτροπή κατά Γαλλίας,

- να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Η κοινοτική νομοθεσία

- 2 Σκοπός της οδηγίας 85/374, η οποία εκδόθηκε βάσει του άρθρου 100 της Συνθήκης ΕΟΚ (ακολούθως άρθρο 100 της Συνθήκης ΕΚ και νυν άρθρο 94 ΕΚ), είναι η προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών σε θέματα ευθύνης του παραγωγού για ζημίες που προκαλούνται λόγω του ελαττωματικού χαρακτήρα των προϊόντων του.

- 3 Κατά το άρθρο 1 της οδηγίας αυτής, «[ο] παραγωγός ευθύνεται για κάθε ζημία που οφείλεται σε ελάττωμα του προϊόντος του».

4 Το άρθρο 3, παράγραφος 3, της ίδιας οδηγίας ορίζει ότι:

«Εάν είναι αδύνατο να προσδιοριστεί η ταυτότητα του παραγωγού, κάθε προμηθευτής του προϊόντος θα θεωρείται ως παραγωγός του, εκτός αν ενημερώσει τον ζημιωθέντα, εντός εύλογης προθεσμίας, σχετικά με την ταυτότητα του παραγωγού ή εκείνου που του προμήθευσε το προϊόν. Το ίδιο ισχύει, όταν πρόκειται για εισαγόμενο προϊόν, εάν η ταυτότητα του εισαγωγέα, όπως την αναφέρει η παράγραφος 2, δεν αναγράφεται στο προϊόν, ακόμα και εάν αναφέρεται η επωνυμία του παραγωγού.»

5 Το άρθρο 7 της εν λόγω οδηγίας προβλέπει ότι ο παραγωγός δεν ευθύνεται βάσει αυτής αν αποδείξει:

«[...]

δ) ότι το ελάττωμα οφείλεται στο ότι το προϊόν κατασκευάστηκε, σύμφωνα με αναγκαστικούς κανόνες δικαίου που θεσπίστηκαν από δημόσια αρχή·

ε) ότι, όταν έθεσε το προϊόν σε κυκλοφορία, το επίπεδο επιστημονικών και τεχνικών γνώσεων δεν επέτρεπε να διαπιστωθεί η ύπαρξη του ελαττώματος·

[...]»

6 Το άρθρο 9, εδάφιο πρώτο, της οδηγίας 85/374 ορίζει την έννοια της «ζημίας» κατά την έννοια του άρθρου 1 αυτής ως:

«[...]

- β) ζημία ή καταστροφή, ύψους πέραν ενός εκπιπτόμενου ποσού 500 [ευρώ], κάθε περιουσιακού στοιχείου, εκτός από το ίδιο το ελαττωματικό προϊόν, με την προϋπόθεση ότι το περιουσιακό αυτό στοιχείο:
- i) είναι από εκείνα που συνήθως προορίζονται για ιδιωτική χρήση ή κατανάλωση, και
 - ii) χρησιμοποιήθηκε από τον ζημιωθέντα, κυρίως, για ιδιωτική χρήση ή κατανάλωση.»

Η απόφαση Επιτροπή κατά Γαλλίας

7 Με το διατακτικό της προαναφερθείσας αποφάσεως Επιτροπή κατά Γαλλίας το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι η Γαλλική Δημοκρατία,

— περιλαμβάνοντας στο άρθρο 1386-2 του γαλλικού αστικού κώδικα (στο εξής: αστικός κώδικας) ζημίες κάτω των 500 ευρώ·

— θεωρώντας, στο άρθρο 1386-7, πρώτο εδάφιο, του ίδιου κώδικα, ότι ο διανομέας ελαττωματικού προϊόντος ευθύνεται σε όλες τις περιπτώσεις και εξίσου με τον παραγωγό και

— προβλέποντας, στο άρθρο 1386-12, δεύτερο εδάφιο, του εν λόγω κώδικα, ότι ο παραγωγός οφείλει να αποδείξει ότι έλαβε τα κατάλληλα μέτρα για να προλάβει τις συνέπειες ελαττωματικού προϊόντος, ώστε να μπορεί να επικαλεστεί τους λόγους απαλλαγής του άρθρου 7, στοιχεία δ' και ε', της οδηγίας 85/374/ΕΟΚ,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 9, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β', 3, παράγραφος 3, και 7 της εν λόγω οδηγίας.

Η προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία

- 8 Η Επιτροπή, κρίνοντας ότι η Γαλλική Δημοκρατία δεν είχε λάβει τα αναγκαία μέτρα για να συμμορφωθεί προς την προαναφερθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Γαλλίας, απέστειλε στις 20 Φεβρουαρίου 2003 έγγραφο οχλήσεως στο κράτος αυτό κατ' εφαρμογή του άρθρου 228 ΕΚ, καλώντας το να υποβάλει τις παρατηρήσεις του εντός προθεσμίας δύο μηνών από της λήψεως του εν λόγω εγγράφου.
- 9 Με επιστολή της 27ης Ιουνίου 2003, οι γαλλικές αρχές κοινοποίησαν στην Επιτροπή το κείμενο των προβλεπόμενων τροποποιήσεων που θα επιφέρονταν στον αστικό κώδικα προκειμένου να τερματισθεί η καταλογισθείσα παράβαση, οι οποίες έπρεπε να υποβληθούν στο Κοινοβούλιο προς ψήφιση.
- 10 Στις 11 Ιουλίου 2003, η Επιτροπή απέστειλε στη Γαλλική Δημοκρατία αιτιολογημένη γνώμη, καλώντας την να λάβει, εντός προθεσμίας δύο μηνών από της κοινοποίησής της εν λόγω γνώμης, τα αναγκαία μέτρα για την εκτέλεση της προαναφερθείσας αποφάσεως Επιτροπή κατά Γαλλίας.

- 11 Απαντώντας στη γνώμη αυτή, οι γαλλικές αρχές διευκρίνισαν, με επιστολή της 9ης Σεπτεμβρίου 2003, ότι, λόγω της επιβαρυνμένης ημερήσιας διατάξεως του Κοινοβουλίου, οι προτεινόμενες νομοθετικές τροποποιήσεις που είχαν ανακοινώσει στην Επιτροπή, αν και είχαν γίνει δεκτές σε διυπουργικό επίπεδο κατόπιν διαβουλεύσεως με τους κοινωνικούς εταίρους, δεν είχε ακόμη καταστεί δυνατό να εξεταστούν από το Κοινοβούλιο. Πρόσθεσαν ότι θα ενημέρωναν την Επιτροπή το συντομότερο δυνατό σχετικά με το χρονοδιάγραμμα θεσπίσεως των τροποποιήσεων αυτών.

- 12 Η Επιτροπή, κρίνοντας ότι η Γαλλική Δημοκρατία παρέλειψε να εκτελέσει την προαναφερθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Γαλλίας, αποφάσισε να ασκήσει την παρούσα προσφυγή.

Οι εξελίξεις κατά τη διάρκεια της παρούσας δίκης

- 13 Προς στήριξη του υπομνήματος της ανταπαντήσεως, η Γαλλική Κυβέρνηση προέβαλε ότι το Κοινοβούλιο είχε ψηφίσει τον νόμο 2004/1343, της 9ης Δεκεμβρίου 2004, περί απλοποιήσεως του δικαίου *[JORF* (Επίσημη Εφημερίδα της Γαλλικής Δημοκρατίας) της 10ης Δεκεμβρίου 2004, σ. 20857, στο εξής: νόμος του 2004], το άρθρο 29 του οποίου ορίζει ότι:

«I — Ο αστικός κώδικας τροποποιείται ως εξής:

1° Το άρθρο 1386-2 έχει ως εξής:

“Άρθρο 1386-2. — Οι διατάξεις του παρόντος τίτλου έχουν εφαρμογή στην αποκατάσταση ζημίας η οποία απορρέει από προσβολή προσώπου.

Επίσης, έχουν εφαρμογή στην αποκατάσταση ζημίας η οποία απορρέει από προσβολή αγαθού διάφορου από το ελαττωματικό προϊόν, εφόσον η ζημία υπερβαίνει ορισμένο ποσό που καθορίζεται με διάταγμα.”

2° Το πρώτο εδάφιο του άρθρου 1386-7 έχει ως εξής:

“Ο πωλητής, ο μισθωτής, εκτός από την περίπτωση της χρηματοδοτικής μισθώσεως ή της μισθώσεως που μπορεί να εξομοιωθεί προς αυτήν, ή κάθε άλλος επαγγελματίας προμηθευτής, ευθύνεται για το ελάττωμα του προϊόντος υπό τις ίδιες προϋποθέσεις με τον παραγωγό μόνον αν ο εν λόγω παραγωγός παραμένει άγνωστος.”

3° Το δεύτερο εδάφιο του άρθρου 1386-12 καταργείται.

[...]

- 14 Στις 23 Φεβρουαρίου 2005, η Γαλλική Κυβέρνηση απέστειλε στην Επιτροπή και στο Δικαστήριο αντίγραφο του διατάγματος 2005-113, της 11ης Φεβρουαρίου 2005, για την εφαρμογή του άρθρου 1386-2 του αστικού κώδικα (JORF της 12ης Φεβρουαρίου 2005, σ. 2408, στο εξής: διάταγμα του 2005), το άρθρο 1 του οποίου προβλέπει ότι:

«Το προβλεπόμενο στο άρθρο 1386-2 του αστικού κώδικα ποσό ορίζεται σε 500 ευρώ.»

- 15 Με την από 15 Απριλίου 2005 επιστολή της προς το Δικαστήριο, η οποία κοινοποιήθηκε στη Γαλλική Κυβέρνηση, η Επιτροπή δήλωσε ότι, κατά την άποψή της, η εναρμόνιση της γαλλικής νομοθεσίας με τα άρθρα 7 και 9, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β', της οδηγίας 85/374 διασφαλιζόταν με τις τροποποιήσεις που είχαν επέλθει με τον νόμο του 2004 και με το διάταγμα του 2005. Ως εκ τούτου, η Επιτροπή ανακοίνωσε την πρόθεσή της να παραιτηθεί από την προσφυγή της καθόσον ζητούσε να διαπιστωθεί ότι η Γαλλική Δημοκρατία είχε παραβεί την υποχρέωσή της να προβεί σε εκτέλεση της προαναφερθείσας αποφάσεως Επιτροπής κατά Γαλλίας σε σχέση με τις δύο αυτές διατάξεις της εν λόγω οδηγίας.
- 16 Αντιθέτως, η Επιτροπή, εκτιμούσα ότι με τον νόμο του 2004 δεν διασφαλιζόταν η πλήρης εκτέλεση της εν λόγω αποφάσεως όσον αφορά τη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο του άρθρου 3, παράγραφος 3, της οδηγίας 85/374, διευκρίνισε με την ίδια επιστολή ότι ενέμενε στην προσφυγή της ως προς το σημείο αυτό, περιορίζοντας όμως το συναφές αίτημα περί διαπιστώσεως παραβάσεως.
- 17 Επιπλέον, με την ίδια επιστολή η Επιτροπή τόνισε ότι, λόγω της μερικής εκτελέσεως της προαναφερθείσας αποφάσεως Επιτροπής κατά Γαλλίας, προετίθετο να μειώσει το ποσό της χρηματικής ποινής που είχε αρχικώς ζητήσει από το Δικαστήριο.
- 18 Σύμφωνα με την εν λόγω επιστολή, το περιεχόμενο της οποίας επανέλαβε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή ζητεί πλέον από το Δικαστήριο:
- να διαπιστώσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία, παραλείποντας να λάβει ορισμένα μέτρα για την εκτέλεση της προαναφερθείσας αποφάσεως Επιτροπής κατά Γαλλίας, η οποία αφορούσε την εσφαλμένη μεταφορά της οδηγίας 85/374 στο εσωτερικό δίκαιο και, ειδικότερα, διατηρώντας ρύθμιση σύμφωνα με την οποία ο διανομέας ελαττωματικού προϊόντος ευθύνεται υπό τις ίδιες προϋποθέσεις με

τον παραγωγό όταν δεν είναι δυνατόν να προσδιορισθεί η ταυτότητα του παραγωγού, ακόμη και αν έχει ενημερώσει τον ζημιωθέντα, εντός εύλογης προθεσμίας, για την ταυτότητα αυτού που του προμήθευσε το προϊόν, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 228, παράγραφος 1, ΕΚ,

- να υποχρεώσει τη Γαλλική Δημοκρατία σε καταβολή, από της εκδόσεως της παρούσας αποφάσεως, χρηματικής ποινής 13 715 ευρώ για κάθε ημέρα καθυστερήσεως εκτελέσεως της προαναφερθείσας αποφάσεως Επιτροπή κατά Γαλλίας.

- 19 Η Γαλλική Δημοκρατία, επισημαίνοντας τη μερική παραίτηση της Επιτροπής, όπως προέκυπτε από τα νέα αιτήματά της, και τη μείωση της προτεινόμενης χρηματικής ποινής, δήλωσε, με την από 27 Μαΐου 2005 επιστολή της προς το Δικαστήριο, ότι, κατά την άποψή της, η μερική αιτίαση στην οποία ενέμενε η Επιτροπή συνιστούσε στην πραγματικότητα νέα αιτίαση. Το εν λόγω κράτος μέλος υπέβαλε κατά συνέπεια εκ νέου το αίτημά του να ακουστεί από το Δικαστήριο σε δημόσια συνεδρίαση.

Επί της καταλογιζόμενης παραβάσεως

Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

- 20 Πρέπει να υπομνησθεί προκαταρκτικώς ότι κρίσιμος χρόνος για να εκτιμηθεί η ύπαρξη παραβάσεως κατά την έννοια του άρθρου 228 ΕΚ είναι το χρονικό σημείο της λήξεως της προθεσμίας που τάχθηκε με την εκδοθείσα δυνάμει της εν λόγω διατάξεως αιτιολογημένη γνώμη (βλ. απόφαση της 12ης Ιουλίου 2005, C-304/02, Επιτροπή κατά Γαλλίας, Συλλογή 2005, σ. I-6263, σκέψη 30).

- 21 Εφόσον η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη της Γαλλικής Δημοκρατίας σε χρηματική ποινή, πρέπει ακόμη να ερευνηθεί αν η καταλογιζόμενη παράβαση συνεχιζόταν κατά τον χρόνο της εξετάσεως των πραγματικών περιστατικών από το Δικαστήριο (βλ., υπό την έννοια αυτή, την προαναφερθείσα απόφαση της 12ης Ιουλίου 2005, Επιτροπή κατά Γαλλίας, σκέψη 31).
- 22 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι, κατά τον χρόνο της λήξεως της προθεσμίας που τάχθηκε με την αιτιολογημένη γνώμη της 11ης Ιουλίου 2003, η Γαλλική Δημοκρατία δεν είχε ακόμη λάβει κανένα από μέτρα που ήταν αναγκαία για την εκτέλεση της προαναφερθείσας αποφάσεως της 25ης Απριλίου 2002, Επιτροπή κατά Γαλλίας.
- 23 Στην υπό κρίση υπόθεση, η Επιτροπή παραιτήθηκε από την προσφυγή της καθόσον επιδίωκε να διαπιστωθεί ότι η εν λόγω απόφαση δεν είχε εκτελεστεί κατά το μέτρο που αφορούσε τη λήψη των κατάλληλων μέτρων για την εναρμόνιση της γαλλικής κανονιστικής ρυθμίσεως με τα άρθρα 7 και 9, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β', της οδηγίας 85/374.
- 24 Όσον αφορά την αιτίαση περί μη λήψεως των αναγκαίων μέτρων για τη συμμόρφωση προς τις επιταγές της αυτής αποφάσεως σε σχέση με τα άρθρα 3, παράγραφος 3, της εν λόγω οδηγίας, όπως προκύπτει από τη σκέψη 18 της παρούσας αποφάσεως, η Επιτροπή προσάπτει στη Γαλλική Δημοκρατία ότι δεν έλαβε όλα τα κατάλληλα μέτρα για την εκτέλεση της προαναφερθείσας αποφάσεως της 25ης Απριλίου 2002, Επιτροπή κατά Γαλλίας, διατηρώντας ρύθμιση σύμφωνα με την οποία ο διανομέας ελαττωματικού προϊόντος ευθύνεται υπό τις ίδιες προϋποθέσεις με τον παραγωγό όταν δεν είναι δυνατόν να προσδιορισθεί η ταυτότητα του παραγωγού, ακόμη και αν ο εν λόγω διανομέας έχει ενημερώσει τον ζημιωθέντα, εντός εύλογης προθεσμίας, για την ταυτότητα αυτού που του προμήθευσε το προϊόν.

Επί του παραδεκτού

Τα επιχειρήματα της Γαλλικής Δημοκρατίας

- 25 Τόσο με την από 27 Μαΐου 2005 επιστολή της, όσο και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Γαλλική Κυβέρνηση προέβαλε ότι μια τέτοια αναδιατύπωση των αιτημάτων της προσφυγής, διαρκούσας της δίκης, πρέπει να θεωρηθεί ως νέο αίτημα, δυνάμενο να συνεπάγεται το απαράδεκτο της προσφυγής.
- 26 Τόσο από τη σκέψη 36 της προαναφερθείσας απόφασεως της 25ης Απριλίου 2002, Επιτροπή κατά Γαλλίας, όσο και από το δικόγραφο της προσφυγής και το υπόμνημα απαντήσεως της Επιτροπής κατά τη δίκη που κατέληξε στην έκδοση της αποφάσεως αυτής προκύπτει, μεταξύ άλλων, ότι, στο πλαίσιο της δίκης αυτής το συγκεκριμένο όργανο προσήπτε στη Γαλλική Δημοκρατία μόνον το ότι δεν είχε προβλέψει στη νομοθεσία της ότι ευθύνη του προμηθευτή υπάρχει μόνον επικουρικός σε σχέση με την ευθύνη του παραγωγού, δηλαδή όταν ο τελευταίος παραμένει άγνωστος.
- 27 Απεναντίας, η Επιτροπή δεν κατηγόρησε τη Γαλλική Δημοκρατία, στο πλαίσιο της εν λόγω υποθέσεως, ότι παρέβη τις υποχρεώσεις της από το άρθρο 3, παράγραφος 3, της οδηγίας 85/374 για τον λόγο ότι δεν απέκλεισε ρητώς την ύπαρξη ευθύνης του προμηθευτή στην περίπτωση κατά την οποία ο προμηθευτής έχει γνωστοποιήσει στο θύμα την ονομασία εκείνου που του προμήθευσε το προϊόν.
- 28 Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο δεν μπορούσε να διαπιστώσει μια τέτοια παράβαση με την προαναφερθείσα απόφασή του της 25ης Απριλίου 2002, Επιτροπή κατά Γαλλίας, όπως άλλωστε επιβεβαιώνεται και από το διατακτικό της συγκεκριμένης αποφάσεως, με το οποίο διαπιστώνεται παράβαση της Γαλλικής Δημοκρατίας μόνον εξαιτίας του γεγονότος ότι στη νομοθεσία της προβλέπεται ότι ο διανομέας ελαττωματικού προϊόντος ευθύνεται «σε όλες τις περιπτώσεις» εξίσου με τον παραγωγό.

- 29 Υπό τις συνθήκες αυτές, η Επιτροπή απαραδέκτως προβάλλει, στο πλαίσιο της παρούσας δίκης, παράλειψη εκτελέσεως της εν λόγω αποφάσεως με τη νέα διατύπωση για την οποία γίνεται μνεία στη σκέψη 18 της παρούσας αποφάσεως. Αντιθέτως, σύμφωνα με τη Γαλλική Κυβέρνηση, με την έκδοση του νόμου του 2004 συντελέστηκε πλήρης εκτέλεση της προαναφερθείσας αποφάσεως της 25ης Απριλίου 2002, Επιτροπή κατά Γαλλίας, ως προς το άρθρο 3, παράγραφος 3, της οδηγίας 85/374, εφόσον, ως συνέπεια του νόμου αυτού, ο διανομέας του ελαττωματικού προϊόντος δεν ευθύνεται πλέον «σε όλες τις περιπτώσεις» εξίσου με τον παραγωγό.
- 30 Η Γαλλική Κυβέρνηση υποστηρίζει επίσης ότι η νέα κατ' αυτόν τον τρόπο διατυπούμενη αιτίαση της Επιτροπής είναι απαράδεκτη και για τον λόγο ότι η Επιτροπή δεν επισήμανε εγκαίρως στη Γαλλική Δημοκρατία ότι το τροποποιημένο κείμενο του άρθρου 1386-7 του αστικού κώδικα, το σχέδιο του οποίου της είχε γνωστοποιηθεί κατά την προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία, δεν ήταν κατάλληλο για να θέσει τέρμα στην καταλογιζόμενη παράβαση.
- 31 Σύμφωνα με την εν λόγω κυβέρνηση, η Επιτροπή όφειλε, σύμφωνα με την περί αγωγής συνεργασίας υποχρέωσή της του άρθρου 10 ΕΚ, να ειδοποιήσει τη Γαλλική Δημοκρατία το συντομότερο δυνατόν σχετικά με τυχόν διατηρούμενες επιφυλάξεις ως προς τις νέες διατάξεις που προετίθετο να θεσπίσει. Άλλωστε, ένας από τους σκοπούς της προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίας είναι ακριβώς το να παράσχει στο ενδιαφερόμενο κράτος μέλος τη δυνατότητα πλήρους συμμορφώσεως προς το κοινοτικό δίκαιο το ταχύτερο δυνατόν.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 32 Συναφώς, πρέπει καταρχάς να υπομνησθεί ότι το Δικαστήριο αποφάνθηκε, με το διατακτικό της προαναφερθείσας αποφάσεώς του της 25ης Απριλίου 2002, Επιτροπή κατά Γαλλίας, ότι η Γαλλική Δημοκρατία είχε παραβεί τις υποχρεώσεις της από το άρθρο 3, παράγραφος 3, της οδηγίας 85/374, ορίζοντας με το άρθρο

1386-7, πρώτο εδάφιο, του αστικού κώδικα ότι ο διανομέας ελαττωματικού προϊόντος ευθύνεται σε όλες τις περιπτώσεις και εξίσου με τον παραγωγό.

- 33 Ανεξαρτήτως της ακριβούς διατυπώσεως των επιχειρημάτων που προέβαλε η Επιτροπή προς στήριξη των αιτημάτων της προσφυγής της, η εν λόγω κρίση του Δικαστηρίου ήταν απόρροια της διαπιστώσεως ότι η τότε ισχύουσα γαλλική νομοθεσία δεν απάλλασε τον προμηθευτή από την ευθύνη που βαρύνει κανονικά τον παραγωγό σε καμία από τις περιπτώσεις για τις οποίες το άρθρο 3, παράγραφος 3, της οδηγίας 85/374 προβλέπει τέτοια απαλλαγή.
- 34 Η διαπίστωση αυτή του Δικαστηρίου αναφέρεται, μεταξύ άλλων, στην περίπτωση κατά την οποία μια τέτοια απαλλαγή του διανομέα από την ευθύνη του οφείλεται στο ότι ενημέρωσε τον ζημιωθέντα, εντός εύλογης προθεσμίας, σχετικά με την ταυτότητα του παραγωγού ή εκείνου που του προμήθευσε το προϊόν.
- 35 Άλλωστε, η Επιτροπή δικαιούται να περιορίσει την έκταση της παραβάσεως της οποίας ζητεί τη διαπίστωση δυνάμει του άρθρου 228 ΕΚ, προκειμένου να συνεκτιμηθούν τα μέτρα μερικής εκτελέσεως της προαναφερθείσας αποφάσεως της 25ης Απριλίου 2002, Επιτροπή κατά Γαλλίας, που ελήφθησαν κατά τη διάρκεια της παρούσας διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου.
- 36 Συγκεκριμένα, εν προκειμένω, εφόσον, όπως προκύπτει από τη σκέψη 22 της παρούσας αποφάσεως, η Επιτροπή βασίμως ζητεί να διαπιστωθεί ότι η Γαλλική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις της από το άρθρο 228, παράγραφος 1, ΕΚ, διότι κατά τη λήξη της ταχθείσας με την αιτιολογημένη γνώμη προθεσμίας δεν είχε προβλέψει απαλλαγή των προμηθευτών από την ευθύνη τους σε καμία από τις περιπτώσεις του άρθρου 3, παράγραφος 3, της οδηγίας 85/374, δεν μπορεί να προσαφθεί στο εν λόγω όργανο ότι ζήτησε τη συγκεκριμένη διαπίστωση μόνον ως προς μία από τις ως άνω περιπτώσεις, διότι το κράτος μέλος αυτό θέσπισε μέτρα μερικής εκτελέσεως της προαναφερθείσας αποφάσεως της 25ης Απριλίου 2002, Επιτροπή κατά Γαλλίας (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 5ης Μαΐου 1993, C-174/91, Επιτροπή κατά Βελγίου, Συλλογή 1993, σ. I-2275, σκέψεις 8 έως 12).

- 37 Όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου, η επιταγή σύμφωνα με την οποία το αντικείμενο της προσφυγής που ασκείται βάσει του άρθρου 226 ΕΚ πρέπει να οριοθετείται κατά την προβλεπόμενη από το άρθρο αυτό προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία δεν μπορεί να φθάνει μέχρι το σημείο να απαιτείται σε κάθε περίπτωση απόλυτη σύμπτωση του διατακτικού της αιτιολογημένης γνώμης και των αιτημάτων της προσφυγής όταν το αντικείμενο της διαφοράς δεν έχει διευρυνθεί ή τροποποιηθεί, αλλ' αντιθέτως απλώς περιοριστεί. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο έχει κρίνει, μεταξύ άλλων, ότι, όταν επέρχεται νομοθετική μεταβολή κατά τη διάρκεια της προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίας, η προσφυγή μπορεί να αφορά εθνικές διατάξεις που δεν ταυτίζονται με εκείνες τις οποίες αφορούσε η αιτιολογημένη γνώμη (βλ., ιδίως, απόφαση της 1ης Φεβρουαρίου 2005, C-203/03, Επιτροπή κατά Αυστρίας, Συλλογή 2005, σ. I-935, σκέψη 29).
- 38 Το ίδιο όμως ισχύει αναμφίβολα και στην περίπτωση κατά την οποία όταν μια τέτοια νομοθετική μεταβολή επήλθε κατόπιν της ασκήσεως της προσφυγής και η αιτίαση στην οποία ενέμεινε η Επιτροπή κατόπιν της εν λόγω νομοθετικής μεταβολής περιλαμβανόταν ούτως ή άλλως στην αιτίαση της πλήρους ελλείψεως εκτελέσεως μιας αποφάσεως του Δικαστηρίου (βλ., κατ' αναλογία, ως προς το άρθρο 226 ΕΚ, απόφαση της 16ης Ιουνίου 2005, C-456/03, Επιτροπή κατά Ιταλίας, Συλλογή 2005, σ. I-5335, σκέψη 40).
- 39 Η Επιτροπή δεν μετέβαλε το αντικείμενο της διαφοράς προβάλλοντας, διαρκούσας της δίκης, τις αιτιάσεις της ως προς το παλαιό κείμενο του άρθρου 1386-7 του αστικού κώδικα, οι οποίες οδήγησαν στη διαπίστωση παραβάσεως με την προαναφερθείσα απόφαση της 25ης Απριλίου 2002, κατά του νέου κειμένου του εν λόγω άρθρου με το οποίο αντικαταστάθηκε κατά τη διάρκεια της παρούσας δίκης (βλ., κατ' αναλογία, ως προς το άρθρο 226 ΕΚ, απόφαση της 5ης Ιουλίου 1990, C-42/89, Επιτροπή κατά Βελγίου, Συλλογή 1990, σ. I-2821, σκέψη 11).
- 40 Αν σε μια τέτοια περίπτωση η αιτίαση ήθελε θεωρηθεί απαράδεκτη, η Επιτροπή θα υποχρεωνόταν να διατηρήσει ακέραιη, ενδεχομένως παρά τη θέλησή της, την αρχικώς διατυπωθείσα αιτίαση, πράγμα που δεν θα απέβαινε προς το συμφέρον ούτε του καθού κράτους μέλους ούτε της ορθής απονομής της δικαιοσύνης.

- 41 Δεύτερον, το παραδεκτό της αιτιάσεως, όπως την αναδιατύπωσε η Επιτροπή, δεν μπορεί να επηρεαστεί ούτε από το γεγονός ότι, αν και το όργανο αυτό είχε πληροφορηθεί κατά τη διάρκεια της προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίας ότι η Γαλλική Δημοκρατία σκόπευε να θεσπίσει τη διάταξη που νομοθετήθηκε ακολούθως ως το νέο κείμενο του άρθρου 1386-7 του αστικού κώδικα, δεν επισήμανε στο εν λόγω κράτος μέλος ότι με μια τέτοια εθνική διάταξη δεν διασφαλιζόταν η ορθή μεταφορά του άρθρου 3, παράγραφος 3, της οδηγίας 85/374, εφόσον δεν προβλεπόταν ότι ο παραγωγός απαλλάσσεται από την ευθύνη αν έχει ενημερώσει τον ζημιωθέντα, εντός εύλογης προθεσμίας, σχετικά με την ταυτότητα εκείνου που του προμήθευσε το προϊόν.
- 42 Ειδικότερα, το γεγονός τούτο δεν περιήγαγε τη Γαλλική Δημοκρατία σε αδυναμία να θέσει τέρμα στην παράβαση που είχε προηγουμένως διαπιστωθεί από το Δικαστήριο, ούτε έβλαψε τα δικαιώματα άμυνας του συγκεκριμένου κράτους μέλους, όπως επίσης δεν επηρέασε την οριοθέτηση του αντικειμένου της διαφοράς που υποβλήθηκε στο Δικαστήριο με την προσφυγή της Επιτροπής.
- 43 Επιβάλλεται άλλωστε να υπομνησθεί ότι η διαδικασία του άρθρου 228 ΕΚ στηρίζεται στην αντικειμενική διαπίστωση της μη συμμορφώσεως κράτους μέλους προς τις υποχρεώσεις του (προαναφερθείσα απόφαση της 12ης Ιουλίου 2005, Επιτροπή κατά Γαλλίας, σκέψη 44).
- 44 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η αίτηση, όπως την αναδιατύπωσε η Επιτροπή κατά τη διάρκεια της δίκης, είναι παραδεκτή.

Επί της ουσίας

Επιχειρήματα της Γαλλικής Δημοκρατίας

- 45 Επί της ουσίας, η Γαλλική Κυβέρνηση προβάλλει ότι το γεγονός ότι το νέο κείμενο του άρθρου 1386-7 του αστικού κώδικα δεν προβλέπει ρητώς την απαλλαγή του προμηθευτή από την ευθύνη που βαρύνει κανονικά τον παραγωγό στην περίπτωση κατά την οποία ο προμηθευτής αυτός έχει ενημερώσει τον ζημιωθέντα, εντός εύλογης προθεσμίας, σχετικά με την ταυτότητα εκείνου που του προμήθευσε το προϊόν δεν συνιστά παράβαση της υποχρέωσης εφαρμογής του άρθρου 3, παράγραφος 3, της οδηγίας 85/374.
- 46 Ειδικότερα, η εν λόγω κυβέρνηση, όταν ρωτήθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση σχετικά με την έκταση εφαρμογής της διατάξεως αυτής του αστικού κώδικα, υποστήριξε, αφενός, ότι, όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου, δεν απαιτείται σε κάθε περίπτωση η κατά γράμμα μεταφορά του κειμένου των οδηγιών στο εσωτερικό δίκαιο και, αφετέρου, ότι η ευχέρεια του προμηθευτή να γνωστοποιήσει στον ζημιωθέντα την ταυτότητα εκείνου που του προμήθευσε το προϊόν δεν έχει στην πράξη εφαρμογή παρά μόνον εντελώς επικουρικά, όταν ο παραγωγός παραμένει άγνωστος, και ότι άλλωστε, σε μια τέτοια περίπτωση, ο εν λόγω προμηθευτής έχει τη δυνατότητα να προσεπικαλέσει εκείνον που του προμήθευσε το προϊόν ως δικονομικό εγγυητή του.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 47 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι με το νέο κείμενο του άρθρου 1386-7, το οποίο περιλήφθηκε στον αστικό κώδικα με τον νόμο του 2004, δεν έχει διασφαλισθεί η πλήρης εκτέλεση της προαναφερθείσας απόφασης της 25ης Απριλίου 2002, Επιτροπή κατά Γαλλίας, στην οποία περιλαμβάνεται, μεταξύ άλλων, η υποχρέωση απαλλαγής του προμηθευτή από την ευθύνη που βαρύνει κανονικά τον παραγωγό σε όλες τις περιπτώσεις για τις οποίες το άρθρο 3, παράγραφος 3, της οδηγίας 85/374 προβλέπει την απαλλαγή αυτή.

- 48 Πρέπει δηλαδή να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, κάθε κράτος μέλος οφείλει να εκτελεί τις οδηγίες κατά τρόπο που να ανταποκρίνεται πλήρως στις απαιτήσεις της σαφήνειας και ασφάλειας της εννόμου καταστάσεως που θέτει ο κοινοτικός νομοθέτης προς το συμφέρον των ενδιαφερομένων. Προς τον σκοπό αυτόν, οι διατάξεις μιας οδηγίας πρέπει να εφαρμόζονται μέσω κανόνων αναμφισβήτητης δεσμευτικότητας, με την απαιτούμενη εξειδίκευση, ακρίβεια και σαφήνεια (βλ., ιδίως, απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 2001, C-354/99, Επιτροπή κατά Ιρλανδίας, Συλλογή 2001, σ. I-7657, σκέψη 27). Επομένως, οι διατάξεις που θεσπίζονται για τη μεταφορά οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο πρέπει, μεταξύ άλλων, να δημιουργούν μια έννομη κατάσταση επαρκώς σαφή και εποπτεύσιμη, προκειμένου να επιτρέπουν στους ιδιώτες να λάβουν γνώση όλων των υποχρεώσεων και των δικαιωμάτων τους, και, ενδεχομένως, να τα επικαλεστούν ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 28ης Φεβρουαρίου 1991, C-131/88, Επιτροπή κατά Γερμανίας, Συλλογή 1991, σ. I-825, σκέψη 6).
- 49 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως προκύπτει από τη σαφή γραμματική διατύπωση του άρθρου 3, παράγραφος 3, της οδηγίας 85/374, σκοπός της διατάξεως αυτής είναι να απονείμει στους ζημιωθέντες ορισμένα δικαιώματα τα οποία μπορούν να επικαλεστούν έναντι των προμηθευτών σε συγκεκριμένες περιπτώσεις τις οποίες καθορίζει. Με την ίδια διάταξη δημιουργούνται σχετικές αντίστοιχες υποχρεώσεις, επίσης σαφείς και καθορισμένες, για τους εν λόγω προμηθευτές.
- 50 Η διάταξη αυτή προβλέπει, ειδικότερα, ότι ο προμηθευτής δεν μπορεί να φέρει την ευθύνη που προσδίδει στον παραγωγό η οδηγία 85/374, εφόσον έχει ενημερώσει τον ζημιωθέντα, εντός εύλογης προθεσμίας, σχετικά με την ταυτότητα εκείνου που του προμήθευσε το προϊόν.
- 51 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι μια τέτοια απαλλαγή από την ευθύνη δεν συνάγεται από το γράμμα τού νέου κειμένου του άρθρου 1387-6 του αστικού κώδικα. Επομένως, μια τέτοια διάταξη δεν διασφαλίζει την πλήρη μεταφορά του άρθρου 3, παράγραφος 3, της οδηγίας 85/374 στο εσωτερικό δίκαιο.

- 52 Όσον αφορά τον αμυντικό ισχυρισμό ότι η μη απαλλαγή του προμηθευτή από την ευθύνη, στην περίπτωση κατά την οποία έχει γνωστοποιήσει στον ζημιωθέντα την ταυτότητα εκείνου που του προμήθευσε το προϊόν, δεν έχει στην πράξη σημαντικές επιπτώσεις, αρκεί η υπόμνηση ότι, έστω και αν το γεγονός αυτό θεωρηθεί αποδεδειγμένο, η μη τήρηση υποχρέωσης που επιβάλλεται από κανόνα κοινοτικού δικαίου συνιστά αφ' εαυτής παράβαση και το ενδεχόμενο η εν λόγω παράβαση να μην έχει αρνητικές συνέπειες δεν ασκεί επιρροή (βλ., ιδίως, απόφαση της 21ης Ιανουαρίου 1999, C-150/97, Επιτροπή κατά Πορτογαλίας, Συλλογή 1999, σ. I-259, σκέψη 22).
- 53 Επιπλέον, όπως προκύπτει από τη σκέψη 40 της προαναφερθείσας αποφάσεως της 25ης Απριλίου 2002, Επιτροπή κατά Γαλλίας, το Δικαστήριο έκρινε ότι η δυνατότητα που παρεχόταν στον προμηθευτή, βάσει του παλαιού κείμενου του άρθρου 1386-7 του αστικού κώδικα, να προσεπικαλέσει τον παραγωγό ως δικονομικό εγγυητή, είχε ως αποτέλεσμα τον πολλαπλασιασμό των αγωγών, τον οποίον επιδιώκει ακριβώς να αποφύγει η ευθεία αγωγή που διαθέτει ο ζημιωθείς κατά του παραγωγού υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 3 της οδηγίας 85/374. Η ίδια συλλογιστική ισχύει και όσον αφορά τη δυνατότητα που παρέχεται στον προμηθευτή, σύμφωνα με το καθεστώς που θεσπίζει το νέο κείμενο του εν λόγω άρθρου 1386-7, να προσεπικαλέσει ως δικονομικό εγγυητή εκείνον που του προμήθευσε το προϊόν.
- 54 Συνεπώς, η ως άνω διάταξη δεν μετέφερε πλήρως το άρθρο 3, παράγραφος 3, της οδηγίας 85/374 στο εσωτερικό δίκαιο και, συνεπακόλουθα, δεν διασφάλισε την πλήρη εκτέλεση της προαναφερθείσας αποφάσεως της 25ης Απριλίου 2002, Επιτροπή κατά Γαλλίας.
- 55 Κατόπιν των προεκτεθέντων, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Γαλλική Δημοκρατία, διατηρώντας ρύθμιση σύμφωνα με την οποία ο προμηθευτής ελαττωματικού προϊόντος ευθύνεται υπό τις ίδιες προϋποθέσεις με τον παραγωγό όταν δεν είναι δυνατόν να προσδιορισθεί η ταυτότητα του παραγωγού, ακόμη και αν ο εν λόγω προμηθευτής έχει ενημερώσει τον ζημιωθέντα, εντός εύλογης προθεσμίας, για την ταυτότητα αυτού που του προμήθευσε το προϊόν, δεν έλαβε τα αναγκαία μέτρα για

την πλήρη εκτέλεση της προαναφερθείσας αποφάσεως της 25ης Απριλίου 2002, Επιτροπή κατά Γαλλίας, σε σχέση με τη μεταφορά του άρθρου 3, παράγραφος 3, της οδηγίας 85/374 στο εσωτερικό δίκαιο, και παρέβη, ως εκ τούτου, τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 228 ΕΚ.

- 56 Εφόσον έχει κατ' αυτόν τον τρόπο αποδειχθεί ότι η καταλογιζόμενη στη Γαλλική Δημοκρατία παράβαση συνεχιζόταν κατά τον χρόνο της εξετάσεως των πραγματικών περιστατικών από το Δικαστήριο, πρέπει τώρα να εξετασθεί η πρόταση της Επιτροπής για την επιβολή χρηματικής ποινής.

Επί της χρηματικής κυρώσεως

- 57 Όσον αφορά την ως άνω διαπιστωθείσα παράβαση, η Επιτροπή ζητεί πλέον, όπως προκύπτει από τη σκέψη 18 της παρούσας αποφάσεως, να απαγγελθεί κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας χρηματική ποινή 13 715 ευρώ για κάθε ημέρα καθυστέρησης της πλήρους εκτελέσεως της προαναφερθείσας αποφάσεως της 25ης Απριλίου 2002, Επιτροπή κατά Γαλλίας, από της δημοσιεύσεως της παρούσας αποφάσεως.
- 58 Συναφώς, εναπόκειται στο Δικαστήριο να εκτιμά σε κάθε υπόθεση, ενόψει των συγκεκριμένων περιστάσεων, ποιες χρηματικές κυρώσεις θα επιβάλει (προαναφερθείσα απόφαση της 12ης Ιουλίου 2005, Επιτροπή κατά Γαλλίας, σκέψη 86).
- 59 Πρέπει να υπομνησθεί επίσης ότι η διαδικασία του άρθρου 228, παράγραφος 2, αποσκοπεί στο να παρακινήσει το κράτος μέλος που παρέβη τις υποχρεώσεις του να εκτελέσει απόφαση διαπιστώσεως παραβάσεως και, ως εκ τούτου, να διασφαλίσει ότι το κράτος αυτό θα εφαρμόσει πράγματι το κοινοτικό δίκαιο. Τα

προβλεπόμενα από τη διάταξη αυτή μέτρα, ήτοι το κατ' αποκοπήν ποσό και η χρηματική ποινή, αποβλέπουν αμφότερα στον ίδιο αυτό σκοπό (προαναφερθείσα απόφαση της 12ης Ιουλίου 2005, Επιτροπή κατά Γαλλίας, σκέψη 80).

- 60 Σκοπός της επιβολής χρηματικής ποινής και/ή καταβολής κατ' αποκοπήν ποσού δεν είναι η αποκατάσταση τυχόν ζημίας που προκάλεσε το οικείο κράτος μέλος, αλλά η άσκηση σε αυτό οικονομικής πίεσεως ώστε να παύσει τη διαπιστωθείσα παράβαση. Οι επιβαλλόμενες χρηματικές κυρώσεις πρέπει, επομένως, να είναι ανάλογες με τον βαθμό πίεσεως που απαιτείται για να μεταβάλει το καθού κράτος μέλος τη συμπεριφορά του (προαναφερθείσα απόφαση της 12ης Ιουλίου 2005, Επιτροπή κατά Γαλλίας, σκέψη 91).
- 61 Στο Δικαστήριο εναπόκειται, κατά την άσκηση της εξουσίας εκτιμήσεώς του, να καθορίζει το ύψος της χρηματικής ποινής κατά τρόπον ώστε να είναι ανάλογο, αφενός μεν, προς τις περιστάσεις, αφετέρου δε, προς τη διαπιστωθείσα παράβαση και την ικανότητα πληρωμής του οικείου κράτους μέλους (βλ., μεταξύ άλλων, προαναφερθείσα απόφαση της 12ης Ιουλίου 2005, Επιτροπή κατά Γαλλίας, σκέψη 103).
- 62 Υπό το πρίσμα αυτό και σύμφωνα με τις προτάσεις της Επιτροπής στην από 28 Φεβρουαρίου 1997 ανακοίνωσή της περί της μεθόδου υπολογισμού της χρηματικής ποινής που προβλέπεται από το άρθρο [228] της Συνθήκης ΕΚ (ΕΕ 1997, C 63, σ. 2), τα βασικά κριτήρια που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για να εξασφαλίζεται ο χαρακτήρας της χρηματικής ποινής ως μέτρου εξαναγκασμού, με σκοπό την ομοιόμορφη και αποτελεσματική εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου, είναι, κατ' αρχήν, η διάρκεια της παραβάσεως, η σοβαρότητά της και η ικανότητα πληρωμής του οικείου κράτους μέλους. Για την εφαρμογή των κριτηρίων αυτών πρέπει να λαμβάνονται υπόψη ιδίως οι συνέπειες που έχει η παράλειψη εκτελέσεως επί των ιδιωτικών και δημόσιων συμφερόντων και το επείγον του εξαναγκασμού του οικείου κράτους μέλους σε συμμόρφωση προς τις υποχρεώσεις του (βλ., μεταξύ άλλων, προαναφερθείσα απόφαση της 12ης Ιουλίου 2005, Επιτροπή κατά Γαλλίας, σκέψη 104).

- 63 Εν προκειμένω, εναπόκειται στο Δικαστήριο να καθορίσει, σε συνάρτηση με τον βαθμό πίεσεως που θεωρεί επιβεβλημένο, τις κατάλληλες χρηματικές κυρώσεις για να παρακινήσει το οικείο κράτος μέλος σε αποτελεσματική εκτέλεση της προαναφερθείσας αποφάσεως της 25ης Απριλίου 2002, Επιτροπή κατά Γαλλίας.
- 64 Ενόψει των συγκεκριμένων περιστάσεων, πρέπει πρώτον να θεωρηθεί ότι η χρηματική ποινή συνιστά πρόσφορο μέσο και ότι ο καταλογισμός κατ' αποκοπήν ποσού δεν ενδείκνυται.
- 65 Όσον αφορά, δεύτερον, τη σοβαρότητα της παραβάσεως και, ιδίως, τις συνέπειες της παραλείψεως εκτελέσεως της εν λόγω αποφάσεως επί των ιδιωτικών και δημόσιων συμφερόντων, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως παραδέχθηκε και η ίδια η Επιτροπή με την από 15 Απριλίου 2002 επιστολή της και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η παράβαση που συνεχίζεται μετά τη θέσπιση του νόμου του 2004 και του διατάγματος του 2005 δεν είναι ιδιαίτερος σοβαρή, αν και προφανώς η Γαλλική Δημοκρατία πρέπει να θέσει τέρμα σε αυτήν το συντομότερο δυνατό, σύμφωνα με την υποχρέωση που υπέχει από το άρθρο 228, παράγραφος 1, ΕΚ.
- 66 Πράγματι, οι περιπτώσεις κατά τις οποίες είναι δυνατόν να διατηρηθεί η ευθύνη του προμηθευτή παρά τα όσα ορίζει το άρθρο 3, παράγραφος 3, της οδηγίας 85/374 μειώθηκαν κατά πολύ λόγω της θεσπίσεως του νέου κειμένου του άρθρου 1386-7 του αστικού κώδικα, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να προβληθεί ότι εξακολουθούν να θίγονται σε σημαντικό βαθμό οι σκοποί της οδηγίας ή τα δημόσια ή ιδιωτικά συμφέροντα.
- 67 Υπό τις ανωτέρω συνθήκες, ο προτεινόμενος από την Επιτροπή συντελεστής 1 (σε κλίμακα από 1 έως 20) ανταποκρίνεται καταλλήλως στη σοβαρότητα της παραβάσεως που συνεχιζόταν κατά τον χρόνο της εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών από το Δικαστήριο.

- 68 Όσον αφορά, τρίτον, τον συντελεστή που σχετίζεται με τη διάρκεια της παραβάσεως, επιβάλλεται, αντιθέτως, η διαπίστωση ότι η πρόταση της Επιτροπής περί καθορισμού του σε 1,3 (σε κλίμακα από 1 έως 3) δεν μπορεί να γίνει δεκτή.
- 69 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι ο εν λόγω συντελεστής καθορίστηκε βάσει μιας νέας μεθόδου υπολογισμού που αποφασίστηκε κατά την από 2 Απριλίου 2001 συνεδρίασή της, σύμφωνα με την οποία ο συντελεστής διάρκειας της παραβάσεως υπολογίζεται με βάση το 0,10 μηνιαίως από του εβδόμου μήνα που έπεται της δημοσιεύσεως της μη εκτελεσθείσας αποφάσεως και με ανώτατο όριο το 3. Δεδομένου ότι μεσολάβησαν 19 μήνες μεταξύ της προαναφερθείσας αποφάσεως της 25ης Απριλίου 2002, Επιτροπή κατά Γαλλίας, και της αποφάσεως της Επιτροπής για την άσκηση της υπό κρίση προσφυγής, η οποία ελήφθη στις 16 Δεκεμβρίου 2003, η Επιτροπή πρότεινε ο συντελεστής διάρκειας της παραβάσεως να καθοριστεί σε 1,3.
- 70 Πρέπει να υπενθυμιστεί ότι, έστω και αν κατευθυντήριες γραμμές όπως αυτές που περιέχουν οι ανακοινώσεις της Επιτροπής μπορούν να συνεισφέρουν στη διασφάλιση της διαφάνειας, της προβλεψιμότητας και της ασφάλειας δικαίου κατά τη δράση του οργάνου αυτού, η άσκηση της εξουσίας την οποία απονέμει στο Δικαστήριο το άρθρο 228, παράγραφος 2, ΕΚ δεν προϋποθέτει τη θέσπιση από την Επιτροπή τέτοιων κανόνων, οι οποίοι, ούτως ή άλλως, δεν δεσμεύουν το Δικαστήριο (βλ., μεταξύ άλλων, προαναφερθείσα απόφαση της 12ης Ιουλίου 2005, Επιτροπή κατά Γαλλίας, σκέψη 85). Τούτο ισχύει και για την κλίμακα του συντελεστή διάρκειας της παραβάσεως και για τα κριτήρια καθορισμού του εν λόγω συντελεστή.
- 71 Ο εν λόγω συντελεστής πρέπει εν τέλει να καθορίζεται από το Δικαστήριο. Προς τούτο, η διάρκεια της παραβάσεως πρέπει να υπολογίζεται με βάση τον ακριβή χρόνο κατά τον οποίο το Δικαστήριο εκτίμησε τα πραγματικά περιστατικά και όχι εκείνον της ασκήσεως της προσφυγής της Επιτροπής, ενώ άλλωστε η εξουσία εκτιμήσεως του Δικαστηρίου δεν πρέπει να περιορίζεται από τη διαβαθμιζόμενη από 1 μέχρι 3 κλίμακα την οποία προτείνει η Επιτροπή.

- 72 Δεν αμφισβητείται εν προκειμένω ότι η εκτέλεση της προαναφερθείσας αποφάσεως της 25ης Απριλίου 2002, Επιτροπή κατά Γαλλίας, προϋπέθετε μόνον τη λήψη ορισμένων μέτρων μεταφοράς στο εσωτερικό δίκαιο, σαφώς μάλιστα προσδιορισμένων.
- 73 Επιβάλλεται πάντως η διαπίστωση ότι, πέρα από τη μερική εκτέλεση της προαναφερθείσας αποφάσεως της 25ης Απριλίου 2002, Επιτροπή κατά Γαλλίας, που επήλθε άλλωστε με μεγάλη καθυστέρηση, η παράβαση από τη Γαλλική Δημοκρατία της υποχρεώσεώς της να εκτελέσει πλήρως την εν λόγω απόφαση διαρκεί επί ικανό χρονικό διάστημα, εφόσον έχουν παρέλθει τέσσερα έτη από της δημοσιεύσεώς της.
- 74 Υπό τις συνθήκες αυτές, ενδείκνυται ο συντελεστής 3 λαμβανομένης υπόψη της διάρκειας της παραβάσεως.
- 75 Τέταρτον, η πρόταση της Επιτροπής περί πολλαπλασιασμού του βασικού ποσού με συντελεστή 21,1, ο οποίος στηρίζεται στο ακαθάριστο εγχώριο προϊόν της Γαλλικής Δημοκρατίας και στον αριθμό των ψήφων που αυτή διαθέτει στο Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, αντανακλά με πρόσφορο τρόπο την ικανότητα πληρωμής του κράτους μέλους αυτού, διατηρώντας ταυτόχρονα εύλογη διαφορά μεταξύ των κρατών μελών (βλ., μεταξύ άλλων, προαναφερθείσα απόφαση της 12ης Ιουλίου 2005, Επιτροπή κατά Γαλλίας, σκέψη 109).
- 76 Ο πολλαπλασιασμός του βασικού ποσού των 500 ευρώ με συντελεστές που καθορίζονται σε 21,1 (για την ικανότητα πληρωμής), σε 1 (για τη σοβαρότητα της παραβάσεως) και 3 (για τη διάρκεια της παραβάσεως) δίνει στην υπό κρίση περίπτωση ποσό 31 650 ευρώ ανά ημέρα καθυστερήσεως.

- 77 Καθόσον αφορά, πέμπτον, την περιοδικότητα εισπράξεως της χρηματικής ποινής, δεδομένου ότι στην υπό κρίση υπόθεση επιδιώκεται η εκτέλεση αποφάσεως του Δικαστηρίου με τη θέσπιση τροποποιητικής νομοθετικής διατάξεως, πρέπει να επιβληθεί χρηματική ποινή σε ημερήσια βάση.
- 78 Βάσει όλων των ανωτέρω σκέψεων, η Γαλλική Δημοκρατία πρέπει να υποχρεωθεί να καταβάλει στην Επιτροπή, στον λογαριασμό «Ίδιοι πόροι της Ευρωπαϊκής Κοινότητας», χρηματική ποινή 31 650 ευρώ για κάθε ημέρα καθυστέρησης κατά τη λήψη των αναγκαίων μέτρων για την πλήρη εκτέλεση της προαναφερθείσας αποφάσεως της 25ης Απριλίου 2002, Επιτροπή κατά Γαλλίας, από της δημοσίευσως της παρούσας αποφάσεως μέχρι την πλήρη εκτέλεση της εν λόγω αποφάσεως της 25ης Απριλίου 2002.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 79 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Επιπλέον, δυνάμει της παραγράφου 5, πρώτο εδάφιο, του ίδιου άρθρου, κατόπιν αιτήσεως του παραιτουμένου διαδίκου, καταδικάζεται στα έξοδα ο αντίδικος, αν τούτο δικαιολογείται από τη στάση του.
- 80 Στην υπό κρίση υπόθεση, η Γαλλική Δημοκρατία ηττήθηκε ως προς την αιτίαση στην οποία ενέμεινε η Επιτροπή. Η μερική παραίτηση της Επιτροπής οφείλεται στην ελλιπή και καθυστερημένη λήψη από τη Γαλλική Δημοκρατία των αναγκαίων μέτρων για την εκτέλεση της προαναφερθείσας αποφάσεως της 25ης Απριλίου 2002, Επιτροπή κατά Γαλλίας.

81 Η Γαλλική Δημοκρατία πρέπει, ως εκ τούτου, να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφασίζει:

- 1) Η Γαλλική Δημοκρατία, διατηρώντας ρύθμιση σύμφωνα με την οποία ο προμηθευτής ελαττωματικού προϊόντος ευθύνεται υπό τις ίδιες προϋποθέσεις με τον παραγωγό, όταν δεν είναι δυνατόν να προσδιορισθεί η ταυτότητα του παραγωγού, ακόμη και αν ο εν λόγω προμηθευτής έχει ενημερώσει τον ζημιωθέντα, εντός εύλογης προθεσμίας, για την ταυτότητα αυτού που του προμήθευσε το προϊόν, δεν έλαβε τα αναγκαία μέτρα για την πλήρη εκτέλεση της αποφάσεως της 25ης Απριλίου 2002, C-52/00, Επιτροπή κατά Γαλλίας, σε σχέση με τη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο του άρθρου 3, παράγραφος 3, της οδηγίας 85/374/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Ιουλίου 1985, για την προσέγγιση των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών σε θέματα ευθύνης λόγω ελαττωματικών προϊόντων, και παρέβη, ως εκ τούτου, τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 228 ΕΚ.
- 2) Υποχρεώνει τη Γαλλική Δημοκρατία να καταβάλει στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στον λογαριασμό «Ιδιοί πόροι της Ευρωπαϊκής Κοινότητας», χρηματική ποινή 31 650 ευρώ για κάθε ημέρα καθυστέρησης κατά τη λήψη των αναγκαίων μέτρων για την πλήρη εκτέλεση της προαναφερθείσας αποφάσεως της 25ης Απριλίου 2002, Επιτροπή κατά Γαλλίας, από της δημοσίευσής της παρούσας αποφάσεως μέχρι την πλήρη εκτέλεση της εν λόγω αποφάσεως της 25ης Απριλίου 2002.
- 3) Καταδικάζει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)